

[Birthe Wetlesen.]

det er den vej, vi skal gå? Er det ikke netop målsætningen i Grønland, at landets egen befolkning skal aktiviseres og så vidt muligt selv opbygge deres samfund og derunder så vidt muligt klare deres sociale forhold selv? Mit parti ser med sympati på, at det øvrige danske samfund hjælper Grønland i dets bestræbelser for at nå et rimeligt socialt stade, men hjælpen bør først og fremmest være hjælp til selvhjælp.

Jeg er bange for, at hvis socialistisk folkepartis lovforslag vedtages, forrykker vi denne linje i opbygningen af det grønlandske samfund og det så meget desto mere, som det grønlandske landsråd ikke har ønsket denne revision, selv om jeg bestemt tror, at landsrådet er klar over problemet og sikkert har den bedste vilje til at løse dette spørgsmål selv.

Der er jo det ved de grønlandske problemer, at folk hervedfra, der har været en 6 ugers tur op og ned ad kysten, ved alt om, hvordan alle spørgsmål skal løses. Folk, der har boet deroppe et års tid eller mere, begynder at se, at det hele er lidt mere kompliceret: jeg vil slet ikke tale om folk, der som den højtærede Grønlandsminister har tilbragt 35 år deroppe.

Skulle vi hervedfra ikke i dette spørgsmål lade det, som jeg vil kalde sagkundskaben, komme med forslag også til løsning af dette problem og ikke fra politikernes side forsøge at forrykke balancen i hele genopbygningsprogrammet?

Mit parti kan ikke støtte det af socialistisk folkeparti fremsatte lovforslag.

Rosing: Når man har fulgt dagbladenes kommentarer med fede overskrifter til socialinspektør Kaj V. Petersens udtalelser i dette efterår om socialforsorgen i Grønland og den store sociale nød, som hver artikel beskrev, vil man kunne forstå fremkomsten af det foreliggende lovforslag. Ved fremkomsten af dette forslag kunne der tænkes den mulighed, at nogen kunne have den opfattelse, at jeg som repræsentant for

Grønland i det høje ting har forsømt det arbejde, der er betroet mig, og at der som følge heraf måtte komme et forslag som det foreliggende fra et andet medlem eller nærmest fra et helt parti. I det følgende håber jeg at kunne fremføre mine gode grunde til ikke at gøre det.

Har man fulgt landsrådsforhandlingerne og i det hele taget den grønlandske udvikling i løbet af den sidste halve snes år, vil man hurtigt konstaterer, at der ikke alene er behov for en større hjælp til de mest trængende, men også er behov for en reform i socialforsorgen. Dette hænger sammen med den kendsgerning, at der er sket en strukturændring i det grønlandske samfund. Der er sket en forskydning i befolkningen, således at denne efterhånden samler sig og bor i de såkaldte bymæssige bebyggelser. Et bysamfund er skabt, levevanerne ændret, pengeøkonomien fortrænger efterhånden naturaløkonomien, et lille fanger- og fiskerfolk er nu på vej til et industrialiseret samfund. Medens udviklingen går og befolkningen lever i bysamfund, dukker efterhånden problemer af social karakter op, de problemer, som kan kaldes udviklingens skyggesider. Disse forhold må have været meget iøjnefaldende for denne socialinspektør, som har mange års arbejde bag sig, og de konstaterede tilfælde må jo have været grellere, da han i hånden har det meget udviklede danske socialvæsen som sammenligningsgrundlag. Sådanne problemer kan jo ikke løses bare ved en bevilling, men ved både en bevilling og en modernisering af den sociale forsyng, der er udarbejdet efter tidens og udviklingens behov, samt ved en større indsats i opbygningsarbejdet.

Som det vil erindres, har jeg for et år siden under behandlingen af et forslag til lov om ændring i lov for Grønland om indførselsafgifter berørt dette spørgsmål. Jeg mente, at man i stedet for at forhøje indførselsafgifterne burde aflaste landskassen med hensyn til dens sociale udgifter ved eventuel indførelse af en refusionsordning, som svarer til forholdene enten her i Dan-